

»Človek se ne more vrniti v jamo.«

Nepripravljenega te ta argument skoraj prepriča. Seveda, le predstavljajte si življenje brez a) računalnika, b) hladilnika, c) avtomobila, č) televizije ... No, slednje si nekateri prav dobro predstavljajo, pa zaradi tega ni videti, da bi bili kaj siromašnejši.

Človeštvo se zagotovo noče vrniti v jamo. »Vrniti se v jamo« se sliši prav nemogoče – tema, hlad in vlaga (čeprav na svetu obstajajo tudi tople in suhe jame – o tem samo mimogrede, da mi ne razveljavijo izpita iz speleobiologije!), jamski medvedje in povsem gole roke, s katerimi moraš ščititi svoje življenje in življenje svojih bližnjih. Napredek je bil nujen, se povsem strinjam!

Vsaj na našem koncu planeta prave teme danes ne poznamo več. Govorim seveda o zunanjih temah. Nekateri na svoji koži še vedno izkušajo hlad in vlago ali celo medvede, vendar se mnogi v naši družbi na to odzivajo z empatijo ter z občudovanja vredno požrtvovalnostjo, čeprav koga v kakšnem primeru žal tudi malce zanese. Kakorkoli, na začetku zapisani argument mi vedno za trenutek vzame sapo. Vse preveč me hoče postaviti v svet črnega in belega, v katerem se ne najdem prav dobro. Manjkajo pisani cvetovi in metulji, manjka mavrica na modrem nebu, manjkajo zeleni gozdovi in pojoče ptice. Te stvari pa mi veliko pomenijo. Manjka raznolikost. Zadeva z jamo ti namreč nekako vsiljuje, da obstajata zgolj dve alternativni: življenje udobja in varnosti, za katerim se danes prav protislovno naprezamo, in življenje v jami, kjer imaš na »nočnem kamnu« za vsak primer pripravljeno gorjačo.

Urša Koce, urednica

»Kaj pa ta argument sploh argumentira? Ali bolje, hoče argumentirati? Verjetno že veste, kam pes taco moli. Kapitalistično in materialistično naravnost smo tudi v Sloveniji že dodobra posvojili in ni skrivnost, da je argument o jami primeren takrat, kadar je treba upravičiti naš udoben način življenja in brezglavo podrejanje okolja in naravnih dobrin našim željam. Mimogrede, morda nas je ravno omenjena naravnost pripeljala v svet črnega in belega. Čedalje dlje se moramo namreč peljati, da vidimo še kaj zelenega in pisanega, in vedno manj časa imamo za to. Vedno bolj smo ljudje ekstremov in vedno bolj želimo uteči stvarnosti, ki jo obvladujejo naravni zakoni. Več znanja o naravi imamo kot kdaj prej, a po drugi strani z njo ravnamo tako neodgovorno in nepremišljeno kot še nikoli doslej.

Človek se gotovo ne bo vrnil v jamo, vsaj prostovoljno ne. Da se nam ne bi po nesreči zgodilo, da bi se kar »zvrnili vanjo«, pa se odpravimo vsaj do temeljev svoje hiše. Za izhodišče si lahko vzamemo misel, da mnogi še vedno povsem zadovoljno živijo brez računalnika, brez hladilnika, brez avtomobila, brez televizije in še brez česa, da pa se zadovoljstvo hitro konča pri pomanjkanju čiste vode in zraka ter zdrave hrane.

Da, celo najbolj prepričanega v daljnoročno zgrešenost te čudne smeri, v katero nas tok ves čas zanaša, včasih zamaje strah pred tem, da bi se moral vrniti v jamo, ker mu bodo odklopili elektriko in odvzeli pravico do nakupovanja. Argument »jama« je nedvomno brez primere, absolutno učinkovit!

Za hip. Če si namreč dovolimo zajeti sapo (kdor se pogosto giba v naravi, je tega gotovo več), hitro ugotovimo, da se lahko vsemu navkljub odločimo za vmesno pot. Ki pa nikakor ni siva in medla. Pogosto sicer lahko zaide med trnje in se strmo vzpenja, da skeli koža in pojema sapa, vendar vodi naprej, na pisane poljane in svež zrak. Tisto, kar me vedno znova prijetno preseneča, je dejstvo, da na tej poti sploh nisi tako osamljen, kot bi lahko bil.

Zato iskrena hvala vsem, ki delate dobro in skrbite, da sporočilo o življenju, ki ga v sebi skriva narava, potuje naokrog!